

Isla6 neix el 2022 com a col·lectiu i espai alternatiu amb seu a L'Hospitalet de Llobregat davant la necessitat de promoure i generar, a través dels seus esdeveniments, una xarxa de suport per a artistes de l'underground, integrants de les comunitats queer, FLINTA, dissidents i migrants. Ha programat concerts, sessions d'escolta i pista de ball en col·laboració amb col·lectius afins com Usthelesbians, Me Siento Extraña, El Pumarejo i Lágrima Collective; o en sales d'oci nocturn com Razzmatazz. L'activitat cultural que gestionen promou mercats ambulants d'art emergent (S.O.S.) i diversos laboratoris de creació fotogràfica i tèxtil. Lis sevis integrants són Carla Di Girolamo, Bela Altarrui, Julieta Giorgiutti, Marc Espinar, Ivana González i Mariel Sallaberry.

rogerserretricon (1985) treballa entre l'arquitectura, l'art i el disseny expositiu simbiòtic. La seva pràctica se centra en reactivar espais en desús mitjançant processos de reapropiació, autoconstrucció i convivència, generant xarxes de cooperació i d'afecte que emulen subcultures urbanes. Des del 2017 desenvolupa projectes que creuen la investigació arquitectònica amb l'experimentació col·lectiva i l'assistència tècnica a altres artistes. Ha presentat el seu treball a La Capella, Arts Santa Mònica, Hangar, Sant Andreu Contemporani, Sala d'Art Jove, Dràcul·la, Dilalica, ACVIC, CAC Brétigny i Homesession, entre d'altres espais de creació independent. Col·labora habitualment amb Lucia C. Pino i Ariadna Guiteras, i orbita al voltant de diverses col·lectivitats, com FOC, Perú230 i roelisa.

Núria Gómez Gabriel (1987) és escriptora, investigadora i comunicadora cultural. La seva pràctica explora les interseccions entre pedagogies crítiques i feministes, estudis culturals i comissariat d'art contemporani. Doctora en Comunicació per la Universitat Pompeu Fabra, és docent universitària a la UAB (Escola Massana), BAU i ESCAC. El seu treball s'ha presentat al Museo Reina Sofia, La Casa Encendida, CCCB, Hangar, MACBA, Tabakalera, IVAM, CA2M, Matadero Madrid i Casa Tomada (Ciutat de Mèxic), entre d'altres. Escriu per a plataformes i mitjans culturals com Texte zur Kunst, S Moda (El País), A*Desk Critical Thinking, Caja Negra Editorial i CCCB Lab. És autora dels llibres Love me, Tinder (Temas de Hoy, 2019) i Traumacore. Crónicas de una disociación feminista (Cielo Santo, 2023).

Bibliografia

Adams, C. J. (1990). *The Sexual Politics of Meat: A Feminist-Vegetarian Critical Theory*. Continuum. (Edicions posteriors a Bloomsbury).

Agamben, G. (2004). *The Open: Man and Animal* (K. Attell, trad.). Stanford University Press.

Beardsley, J., Arnett, W., Livingston, J., & Tompkins, R. (2002). *The Quilts of Gee's Bend*. Tinwood Books, en associació amb el Museum of Fine Arts, Houston.

Carruthers, M. (1998). *The Craft of Thought: Meditation, Rhetoric, and the Making of Images, 400-1200*. Cambridge University Press.

Deleuze, G., & Guattari, F. (1987). *A Thousand Plateaus: Capitalism and Schizophrenia* (B. Massumi, trad.). University of Minnesota Press.

Derrida, J. (1991). "'Eating Well', or the calculation of the subject". A E. Cadava, P. Connor, & J.-L. Nancy (ed.), *Who Comes After the Subject?* Routledge.

Derrida, J. (2008). *The Animal That Therefore I Am* (M.-L. Mallet, ed.; D. Wills, trad.). Fordham University Press.

Despret, V. (2016). *What Would Animals Say If We Asked the Right Questions?* University of Minnesota Press.

Douglas, M. (1966). *Purity and Danger: An Analysis of Concepts of Pollution and Taboo*. Routledge.

Fundació de Documentació i Arxiu de la Vicaria de la Solidaritat. (s. d.). *Catàlegs i dossiers d'arpilleres* [Recurs d'arxiu]. <https://www.vicariadelasolidaridad.cl/>

Gómez Gabriel, N. (2023). *Traumacore. Crónicas de una disociación feminista*. Cielo Santo.

Gómez Gabriel, N. (2024, 6 de setembre). "Rumiantes, bruxistas, disociadas: lo gótico de mascar chicle hoy". SModa / El País.

Gruen, L. (2015). *Entangled Empathy: An Alternative Ethic for Our Relationships with Animals*. Lantern Books.

Guigo II. (1981). *The Ladder of Monks and Twelve Meditations* (E. Colledge & J. Walsh, trad.). Cistercian Publications. (Obra llatina original: *Scala claustralium*).

Haraway, D. J. (2016). *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene*. Duke University Press.

International Quilt Museum. (s. d.). *Crazy Quilt / Crazy* (diverses fitxes i assajos) [Recurs de museu]. <https://www.internationalquiltmuseum.org/>

Leclercq, J. (1982). *The Love of Learning and the Desire for God: A Study of Monastic Culture*. Fordham University Press. (1a ed. en anglès 1961).

National AIDS Memorial. (s. d.). *Interactive AIDS Quilt* [Recurs web]. <https://www.aidsmemorial.org/interactive-aids-quilt>

Nietzsche, F. (1998). *On the Genealogy of Morality* (M. Clark & A. J. Swensen, trad.). Hackett. [Prefaci amb la imatge de "ser quasi una vaca"].

Puig de la Bellacasa, M. (2015). Making time for soil: Technoscientific futurity and the pace of care. *Social Studies of Science*, 45(5), 691-716. ("Soil Times").

Puig de la Bellacasa, M. (2017). *Matters of Care: Speculative Ethics in More-than-Human Worlds*. University of Minnesota Press.

Serres, M. (1982). *The Parasite* (L. R. Schehr, trad.). Johns Hopkins University Press.

Soto Calderón, A. (2020). *La performatividad de las imágenes*. Metales Pesados.

Unamuno, M. de. (ed. var.). *Diario íntimo*. Austral.

Unamuno, M. de. (1913/2015). *Del sentimiento trágico de la vida*. Alianza Editorial.

Wehlau, R. (1994). Rumination and Re-creation: Poetic Instruction in 'The Order of the World'. *Florilegium*, 15, 65-77.

quemando
medias de lycra
recorde
por si acaso

islaaaaa66rgrsrrtrc_enreda66

isla6 = CarlaDiGirolamo
+ IvanaGonzález+MarcEspinar
+ MarielSallaberry+JulietaGiorgiutti
+ BelaAltarrui
amb rogerserretricon

CAT.

#Isla6 #ArtTeclaSala #DistricteTeclaSala

Centre d'Art Tecla Sala

Av. de Josep Tarradellas i Joan, 44
08901 L'Hospitalet de Llobregat
Tel. +34 93 403 26 20 / <https://teclasala.l-h.cat>

Horari

De dimarts a dissabte: d'11 a 14 h i de 17 a 20 h
Diumenges i festius: d'11 a 14 h
Dilluns: tancat

Transport públic

 L1, L9S i L10S: Torrassa
(A 13' de pl. de Catalunya)
 L16 i M12

TeclaSala

districte
cultural

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat
de Catalunya

El Govern de
TOTHOM

L'exposició “quemando medias de lycra recordé por si acaso” presenta una instal·lació tèxtil i escultòrica creada en diàleg entre lis artistis del col·lectiu Isla6 –Mariel Sallaberry, Bela Altarrui, Ivana González, Julieta Giorgiutti, Marc Espinar, Carla Di Girolamo– i rogerserretreicou, amb el comissariat de Núria Gómez Gabriel. El conjunt de la mostra ens acosta a la cultura material dels objectes desatesos. Els recull, remescla i rumia per donar-los una segona digestió: tornar sobre allò que ja ha estat digerit, mastegar-ho amb preguntes noves i observar de prop la textura del món que deixem dins del nostre propi estómac.

Carla Di Girolamo

Rumiar és un gest que decideix què entra i què queda fora d'un cos. Una mandibula antiga dicta aquest tall i, amb ell, una política. De fet, ja a la Bíblia hebrea, el *Levític* i el *Deuteronomi* separen allò que mastega d'allò que no, les bèsties que tenen la peülla partida de les que no. Aquesta divisió no concerneix només la zoologia. És un tall que reparteix la comestibilitat del món i, amb ella, quines vides esdevenen comestibles, útils o descartables. En aquesta sala d'exposicions, aquella llei arcaica troba la seva contradicció amorosa.

Allò que en el text sagrat era criteri de separació, aquí esdevé una pràctica de reaproximació. Isla6 reescriu la seva gramàtica distributiva amb plàstic encongit per la pistola de calor, etiquetes socarrades, lletres deformades que insisteixen, auriculars que encara brunzeixen, samarretes que ja no es llegeixen. Però, en aquest organisme material, rogerserretreicou també hi disposa una arquitectura de suport. Reapropia i autoconstrueix les estructures, treballant amb perfils reutilitzats d'altres exposicions per donar forma a les costelles que articulen el volum de l'estructura descomposta. No hi ha superfície neutra: tot el que sosté també recorda. Funciona com un teixit porós que respira amb la peça, redistribueix pesos i manté oberta la seva disposició hospitalària. Materialitza una ètica del suport i del residu, on cada element participa de la mateixa ecologia afectiva que travessa tota la mostra.

D'aquesta respiració compartida neix el gest de la Carla Di Girolamo quan registra el fil que es trenca en una màquina heretada, la taca que no s'esborra i decideix quedar-se, el fantasma d'un “Metallica” gairebé esborrat que conserva la seva aura perquè algú el va suar durant anys. Mary Douglas ofereix una clau de lectura del re-buig. La brutícia és matèria fora de lloc. Matèria fora de si. Trastornada, trastocada, desencaixada. Com el nostre present. El gest de Carla desplaça aquesta matèria i la recol·loca. El coll que queda a la vista i la màniga que no es dissimula canvien el lloc d'allò que és suposadament “impur” en la seva forma. Tanmateix, en canviar de lloc, també en canvia el valor. El rumiament opera en aquesta doble reubicació.

La *ruminatio* va ser, a l'edat mitjana, una tècnica del cos sencer –i encara avui perviu com a forma de pensament lent. Guigo II va comparar la lectura amb mastegar; Jean Leclercq va documentar com la cultura mística del seu temps respirava amb aquella mateixa cadència; Mary Carruthers va mostrar que la memòria es fabrica amb imatges allotjades a la boca de la ment, amb saliva i amb tacte. Lis artistis d'aquesta exposició ens parlen d'òrgans i assumeixen la mala praxi com a forma de cura. “Vull tornar a l'estómac d'òrgans amb mala praxi”, anota Bela Altarrui al diari de procés. Més endavant, aquell òrgan “embolcalla morts”, regula i desborda, neix de tutús que ja no busquen

Mariel Sallaberry

la gràcia en punta i prefereixen la intempèrie de la *rave*. Rumiar és sostenir un ritme no hegemònic del temps. El ritme de qui cuida, repara, es cansa i torna a començar.

En tot això, la modernitat va fer d'aquella insistència un mètode d'escriptura. Montaigne confessa “*je ruminóis*”; Schopenhauer recorda que el que nodreix és allò que ha estat digerit, no allò que ha estat empassat; Nietzsche demana “ser quasi una vaca” per llegir sense pressa; i Unamuno parla de “rumiament espiritual”. Totes elles són veus que no invoquem pas com a font d'autoritat, sinó com un plec dins de la constel·lació que Andrea Soto Calderón reordena quan escriu que Nietzsche proposava rumiar contra l'ideal estètic que incubava idees, i defineix amb claredat la pràctica que el conjunt d'aquestes peces demana a qui mira: una serietat prolongada i jovial, una capacitat de tornar sobre allò que ja ha estat digerit i extreure-ho sense sortir de l'organisme al qual pertany, per recórrer-ho amb preguntes noves. Una invitació precisa a deixar que l'obra treballi per segona vegada, i que ho faci *en* nosaltres.

Aquesta operació torna al cos a través de Bela, que anomena aquest procés des del ventre mateix del treball. Registra variacions cromàtiques i afectives. Diu que el taronja facilita l'amabilitat i que el negre absorbeix. Reconeix el cansament i la necessitat d'una pausa. Maria Puig de la Bellacasa recorda una qüestió pertinent: la cura té pes. Aquest pes s'inscriu quan Bela atura la màquina. La pausa no és abandó. És cura del procés i de qui el sosté.

En Marc Espinar registra la tècnica i l'estat d'ànim a la mateixa pàgina del diari de procés. Comença amb una bossa antiga per generar marcs i volum. Ajusta la distància de la puntada. Fa servir la ziga-zaga per evitar enganxades. Quan apareix la frustració, treballa amb Ivi i escriu que, en unir dos fragments, la peça millora i l'ànim canvia. Aquí, el rumiament no s'entén com una insistència cega. Lori Gruen ho formula amb claredat: l'empatia és relació, no espectacle. Una “empatia enredada” –en diu Gruen– en què l'ajust arriba en conversa. La decisió es pren amb humans i amb altres-que-humans. El resultat millora i el desgast es redueix.

Quan Isla6 crema mitges de licra, l'olor que apareix no és un efecte ni una metàfora. És memòria col·lectiva del cos que ascendeix amb la calor i obliga a recordar. Quan atrapa objectes en bosses termosoldades i n'extreu l'aire, torna físiques les preguntes de Jacques Derrida sobre el “ben menjar”. Què pot entrar sense enverinar la membrana? Què cal cosir a fora perquè allò que és tòxic no colonitzi l'estómac comú? En aquesta mostra hi conviu el monstre domèstic que enumera la seva agenda amb una calma que és també inquietud: “compra roba”, “devora sobres”, “degluteix cables”, “grava per por d'oblidar”. La llista de tasques, que podria ser la rutina de qualsevol casa,

Ivana González

sua ansietat i tendresa, i deixa a la vista la respiració irregular d'una criatura que està aprenent a viure amb allò que s'empassa.

Ivana González va provar d'empassar-se una bossa de petxines per construir formes que recorden coralls. Aclareix que les petxines pertanyen al mar i que la seva família només les guardava de manera temporal. Afegeix que la gent li porta objectes perquè sap que elli els reutilitza. Parla d'una petita estafa contra la producció accelerada i la valora com una pràctica valuosa. Vinciane Despret ho diu d'una manera que encaixa amb aquesta escena: la resposta depèn de la pregunta. Quan l'artista pregunta als materials amb cura, la xarxa respon amb objectes i amb temps. El rumiament esdevé un esforç distribuït.

En aquesta cadena de mans i materials, Mariel Sallaberry hi afegeix precisió i atenció. Documenta el procediment amb cura. Talla dos dessuadores i cus mànigues. Es trenca l'agulla i l'avenç és mínim. Més tard, obre una altra peça amb camises de coll, faldilles i samarretes. Indica que se n'han de veure els detalls: un botó que sobresurt per la màniga, unes ulleres que guarda per a la soldadura quan l'eina estigui disponible. Donna Haraway proposa romandre amb el problema, habitar-lo. Mariel s'hi queda. Gaudeix en el romandre. Ajusta eines, canvia l'ordre, protegeix el sentit de la peça sense amagar-ne l'entrebanc.

Julieta Giorgiutti teixeix una acústica del rumiament. Treballa amb sons desatesos –àudios perduts, fragments domèstics, gignes abandonades– per obrir una línia temporal de mons paral·lels. La màquina de cosir actua com un cable de connexió a terra que sutura els possibles i ordena el recorregut; els buits i els silencis marquen la distància entre universos. En el revers d'allò que és audible, com si hi vibrés la seva pròpia llei de comestibilitat, Julieta no hi imposa una escolta sinó que la cuida: obre una llei de l'audibilitat que reconeix el dret a no ser escoltadi, a quedar al marge o a desaparèixer dins del teixit sonor. Allò que es rumia, aquí, no es devora –es preserva.

Però cada preservació implica també una tria. En la selecció de què entra i què queda fora es defineixen límits concrets. Jacques Derrida recorda que el “ben menjar” significa respondre pel que es deixa passar. El segellament i el buit formulen aquesta pregunta de manera tècnica: què es manté dins i per què, què es deixa fora per evitar el dany. Carol J. Adams afegeix un avis: el referent absent sosté el banquet. Aquí es diu la procedència. S'escriu de qui era una peça de roba. S'indica quin familiar guardava unes petxines. Es reconeix la mà que cus. El rumiament no esborra subjectes.

Com en altres geografies i cossos, aquesta relació entre boca i saber reapareix. Dolores Reyes ens diu que la pràctica material i repetida de mastegar i retenir terra a la boca és bona per “llegir” què ha passat amb persones

Julieta Giorgiutti

desaparegudes. Un mètode lent, corporal i no policial per produir saber que dialoga amb Silvia Rivera Cusicanqui i el seu *acullico*: mastegar fulla a fulla per aprendre a un altre ritme. Una pràctica ancestral andina que serveix per mantenir la lucidesa, dialogar amb el cos i amb la terra, i sostenir el temps del treball o de la conversa. De fet, aquesta mostra proposa el mateix: una manera de pensar des del cos, sense pressa, fent passar el coneixement per la boca, per la saliva, per la respiració.

La distància de la puntada varia i obre o tanca el teixit. La ziga-zaga resol una enganxada. La unió de fragments canvia la lectura. No hi ha essència fixa. Hi ha decisions successives que ajusten la forma. Aquest patró també s'aplica a les cadenes materials i discursives. La perspectiva rumiadora es concreta en la percepció dels temps i de les fatigues. Bela escriu que necessita un respir, i aquesta frase emmarca l'ètica del projecte. Ivi enuncia l'origen dels objectes i rebutja la idea de propietat absoluta. La comunitat presta, cedeix i recupera.

La genealogia tèxtil situa aquestes pràctiques dins d'una història d'ús públic i de resistència quotidiana. Les xarpelleres xilenes van transformar el gest domèstic de cosir en una forma de testimoniatge polític col·lectiu durant la dictadura. L'AIDS Memorial Quilt va obrir espais de dol i de memòria compartida davant l'abandó institucional. Les *quilters* de Gee's Bend van compondre amb recursos limitats en un context de pobresa i segregació racial, fent de cada fragment un acte de persistència estètica i comunitària. Harriet Powers va narrar històries amb les mans, Faith Ringgold les va cosir perquè les vides negres també fossin llegides, vistes i tocades. Aquest llegat no s'arrela en l'objecte, sinó en la circulació afectiva del treball, en la capacitat de fer del tèxtil un espai de cura, denúncia i transmissió intergeneracional.

Isla6 i rogerserretreicou ho tornen a dir de manera senzilla: els objectes desatesos no deixen d'existir i demanen altres cossos i noves pells. Això s'anomena hospitalitat crítica –no romanticisme de la precarietat, sinó obertura atenta a allò que porta cada cosa. D'això es tracta: de recollir, remesclar i rumiar els objectes desatesos fins a donar-los una segona digestió –una digestió que encara ens mastega a nosaltres. De construir un organisme que respira, succiona, expulsa, llepa i saliveja; que deshabitui la mirada davant d'un món que ho converteix tot en afecte de consum ràpid. De cultivar un cos que no es rendeix, sinó que regurgita allò que ja ha estat digerit per mastegar-ne les costures. Aquí, costelles i *quilts* comparteixen la mateixa boca. La mostra s'enreda a la llengua. I quan finalment empassem, en queda una resta –mínima, insistent– que ens convida a tornar-hi.

Núria Gómez Gabriel